

АНЂЕЛКО АНУШИЋ

**БАСНА СА
ЗАЛУДИМ НАРАВОУЧЕНИЈЕМ**

БАСНА СА ЗАЛУДИМ НАРАВОУЧЕНИЈЕМ

Усредице дана белога
са црним нашим белегом,
из *крваве бајке* бану вук,
басновити курјак,

и мучки уби јагње најбоље
у које се пастир молебно уздао,
посебан постриг спремао.

Завременисмо упокојене на ледини,
старо се одавно намири,
и погребосмо успомену на њ.

Скуписмо сузе у мараму
и брату облаку предасмо.

Па поруку
мира и љубави
посласмо.

Јер, апостола Павла сетисмо се:
Шта сам ако љубави немам

Чуше нас звери и незвери.

Зец уздрхта саучешће

И снажну подршку
сећању нашем.

ПЛАТНО

Под Турцима
Истурцима
Домаћим османцима
епски
се
усправисмо

(Лирски још
стармало клецамо)

Швабе
и дошбаве
термопилски почастисмо

(Господски нам се одужују:
допуштају
да заједно
примирје
празнујемо)

Римцима
за
једну
јаму
умакосмо

(А *Теранија*
још кевће у зраку,
јер оно примирје траје)

Само под својом раном
нит' скапасмо,
а ни спаса нађосмо:

Ми ткамо платно
Боланом Дојчину

(Од *своја*
ни смрт нема лека)

ПОКАЈАЊЕ

Ти који гордо вијориш на својој песничкој узи
да ли си некад био *родитељ* туђој сузи?

Јесте да плачеш и за друге, сузиш у свој сасуд,
али груд прободеш ли ти икад брата твога усуд?

Ридаш над ранама рода, општости погубних ствари,
од *боли свейске* срце ти липтом крвари.

Све је то јеванђељски, у свечовечанској тузи,
али има један као ти – што сам неутешно сузи.

Лако ћеш га познати – не тегли клепетушу стада,
побеђен је од свих, а победи још се нада.

Знам да знаш – од свих мољчаних блага
суза се једина са царством неземаљским вага.

Престиж, знање, колајне, умствена ткања –
од *родитеља* туђој сузи нема часнијег позвања.

Боник, узник, галијот, Граничар на латинској црти –
од *родитеља* братовој сузи – зар може јуначкије бити?

Па што се сад чудиш у боли која те снађе
што суза твоја – родитеља не нађе.

Можда га негде има, тек ће да се роди,
сиђи још једном међу људе: тај кога тражиш – ту ходи.

ПРИНЦИП

Пуст̄о месо с крушном рупом испод чела,
ступа трупло мимо прамца, без начела.

Пред тим мраком замре вера, гасне нада,
јер он урла: хоћу одмах – све – и сада!

Јечи простор, јеца гора, сузи вода,
небо немо, земља ћути: у стопама непогода.

Понос, пркос, песмаричин славан јунак –
беж' под нокат, под трепавку – буди трунак.

Немир, буна, идеали, стари инат –
држ' се зделе, *ћус̄то месо* – из Давоса стигѠ шпинат!

Жерајиће и Илиће, Пивљанина и принципе –
зло домаће погази их – веру њину не отрпе.

Судије у Вазалину, терезије у Ђорину
шију кострет за узника, кроје главу на даљину.

Мој принципе, светли дане
пануо на ове стране

Твог кормила не напушта
који памти – и не прашта.

Вај ти жални Анушићу, нашто принцип, рашта борци –
зар не видиш: мртву стражу живом веку држе ћорци!

СВЕ ЋЕ ТО, О БУДУЋА МОЈА

Све ће то, о мила моја,
удавити магле, погрепсти лаж,
само ће један давни глас –
пахуља испод леда –
заблистат' у твојој оку,

бивше идиле драж.

И ниједна слутња, ни реч –
матерњег млека млеч

Ниоткуд чути се неће,
а хуље на југ одлетеће;

Јер нестаће ластавице и ждрала
у шуми где дахћу мехови кала.

А наместо небеске цвасти
заборав ће на земљу пасти.

Све ће то, о бивша моја,
прекрити обмане прах;

Поколења́ ледени дах
заборав ће вејати низ поље;

И зар је могло бити боље
кад све било је мимо очеве воље.

Све ће то, о давна моја,
огубати слуге, издати лажни паж,
само ће једна касна суза
са трепавке глечера
засијат' у твоме оку,
доброга бола драж.

А пре тога, и после свега
кад мину млевени снегови и индиго леда,

Све ће то, о будућа моја,
прекрити папрат, купина и глог,
само ће једна нујна птица
прхнут' из моје песме.

и свити у твоме оку лог.

Пухор нечуја, лелуј и онај давни глас –
у томе гнезду скриће нас.